

en forargelig og usømmelig Maade. Thi gør han det; kan han være sikker paa, at naar de 5 Aar ere gaaede, faar han den ikke fornyet. Og paa samme Maade har man den Garanti, at det ligger i de kommunale Raads og eventuelt i Vælgernes Haand at kunne standse en saadan Forretning. Det kan man ikke nu. I det hele er det ikke Meningen derved at bortrydde al Beværtning med stærke Drikke, og det vilde heller ikke være klogt, om man gjorde det. Formaalet er kun at fjerne de overflødige Beværtninger. Der er ingen Tvivl om, at deres Tilstedeværelse bidrager i høj Grad til at fremme Drikkeriet. Omvendt viser Erfaringen baade her og andetsteds, at en Indskrænkning af Beværtningernes Antal udover den tilstedeværende Trang aldrig er heldig, men tværtimod kan komme til at virke uheldigt. Man maa lægge Afgørelsen i saa Henseende i Kommunernes egen Haand, man kan ikke overlade det til Ministeren at træffe Afgørelsen. Han kan ikke skønne paa samme Maade som det kommunale Raad og Beboerne. Selv om der maaske derved kan ske et eller andet Fejlgreb, skal man dog i det hele og store nok vide at træffe den rette Grænse.

Der var i Kommissionens og ogsaa i Folketingets Forslag en Bestemmelse, der er udgaaet i Landstingets. Der er imidlertid i Udvalget fuld Enighed om, at den bør opretholdes, og det er vist en af den Slags Bestemmelser, der ikke ville møde Modstand i det andet høje Ting. Denne Bestemmelse gaar ud paa at forbyde Opbevaring af stærke Drikke i Afholdshoteller og Afholdsgæstgiverier. Man vil i Betænkningen finde et Bilag, hvor der ansøges om et Forbud mod at sælge Bajerskøl og Øl i det hele paa Flasker uden Etiketter. Det er et Vidnesbyrd om, at private Folk, der have faaet oprettet en Afholdsbeværtning, drive den paa en saadan Maade, at der er al Grund til at tro, at de udskænke Bajerskøl fra Flasker uden Etiketter. Udvalget har dog ikke ment, at det kunde nytte at træffe den Slags Forbud. Man vil heller aldrig kunne være sikker paa, om der ikke i Serveringslokalerne blandes stærke Drikke i Kaffe eller The, der skænkes op i Kopper. Nej, vil man sikre sig, at disse Bevillinger ikke misbruges, at der ikke serveres stærke Drikke i Forretninger, der ikke have Ret til at servere saadanne, er der ingen anden Vej at gaa end at nedlægge et bestemt Forbud mod, at der opbevares stærke Drikke i disse Forretninger. Det stod,

som sagt, baade i Kommissionens og Folketingets Forslag, og det foreslaas genindsat her. Naar den vedkommende ikke har Ret til at have stærke Drikke i Huset, er man sikker paa, at han heller ikke udskænker deraf. Og faar man Mistanke, har man det i sin Magt at undersøge, om disse stærke Drikke findes der, og hvis den vedkommende har overtraadt sin Ret, kan han straffes derfor.

Endelig er der indført en ny Bestemmelse, der gaar ud paa at forbyde Salg af stærke Drikke i Automater, dog vel at mærke ikke i de sædvanlige Automatcafeer. Man er nemlig gaaet ud fra, at den Mand, der har en Automatcafé, har samme Ansvar overfor unge Mennesker og berusede Personer som den Vært, der ikke har Automat i sine Lokaler. Hvis unge Mennesker under den fastsatte Lavalder eller berusede Personer gaa hen paa en Automatcafé og der komme i Besiddelse af Spiritus, som de nyde, har man det i sin Magt at faa Værten tiltalt og straffet, fordi han ikke har ført det fornødne Tilsyn, som Loven paabyder.

Der kunde maaske rejses det Spørgsmaal, hvordan vi vilde stille os overfor Beværtere, der tillige have Ret til at drive Købmandshandel. Her har man ogsaa i Landstinget ladet en Bestemmelse udgaa, som efter vor Opfattelse er i høj Grad nødvendig, som det derfor vil være uforvarsvarligt at lade udgaa. Det er den, at Adkomst til Beværtning og Handel kan forenes. Men naar det i Loven forbydes i Butikker og Fordelingslokaler at udskænke berusende eller stærke Drikke, som vi kalde dem her, saavel for Betaling som uden Betaling, kan man — det er indlysende — ikke tillade, at der umiddelbart ved Siden af Butikken ligger et Beværtningslokale, hvor der haves Ret til Servering af disse Drikke, thi da vil den første Bestemmelse — synes jeg — være meningsløs. Vi have derfor genoptaget den Bestemmelse, som Folketinget havde i sit Forslag, at hvor Adkomst til Beværtning og Adkomst til Købmandshandel ere forenede, skulle de to Virksomheder drives i indbyrdes adskilte Lokaler; der maa ingen Forbindelse være imellem dem.

Endelig er det i Betænkningen anført, at et eller maaske flere Medlemmer af Udvalget have haft et Ønske om, at der paa Landet kun skulde gives, saaledes som det er udtrykt i Betænkningen, to Arter af Beværtninger. Dette, mener jeg, kræver en nærmere Forklaring. De to Arter, der her tænkes paa, ville sige Beværtning med